

2.

Sander kijkt niet op als mama de kamer binnenkomt.

Hij voelt dat ze naast hem op het bed komt zitten.

- 'Was het weer Heinz?' vraagt ze.

Sander knikt.

Hij kijkt zijn moeder aan.

- 'Ik kreeg die envelop van hem.'

Hij maakt een gebaar in de richting van de tafel.

Mama neemt een bruine, verfrommelde envelop.

Ze strijkt de envelop glad en kijkt wat erin zit.

- 'Ze is leeg. Wat stak er in?' vraagt ze.

- 'Niets.'

- 'Hoezo niets?'

- 'Gewoon, niets,' zegt Sander grimmig. 'De andere kinderen kregen een groene envelop van Heinz. Met een uitnodiging voor zijn verjaardagsfeestje van volgende week.'

Mama zucht.

Ze neemt Sanders beer die aan het uiteinde van het bed zit en houdt hem op haar schoot.

Ze friemelt aan het ene oor dat los aan zijn kop hangt.

Sander steekt zijn wijsvinger door een gat in de deken.

De vinger baant zich een weg tot bij een ander gat en komt weer tevoorschijn.

- 'En jij alleen kreeg een lege envelop?' vraagt mama.

- 'Suman kreeg ook zo'n bruine envelop.'

- 'Dat nieuwe meisje?'

Sander knikt.

- 'Ze is een trut. Iedereen stond ons uit te lachen.

En zij stond daar maar dwaas voor zich uit te staren.'

- 'Sander! Ze is hier amper een week.'

- 'Ze was beter in India gebleven...'

Met een snok trekt Sander de deken omhoog.

Het gat scheurt verder open.

- 'Sander! Laat dat nou.'

Snel haalt Sander zijn hand van onder de deken.

- 'Meen je dat nou?' vraagt mama.

- 'Wat?'

- 'Dat Suman beter in India was gebleven.'

Sander haalt zijn schouders op.

- 'Gisteren zei je nog dat ze je vriendin zou worden...'

- 'Ze loopt me voortdurend achterna. Niemand wil met haar spelen.

En met mij spelen ze ook niet.'

- 'Waarom niet?'

- 'Omdat Heinz iedereen opstookt. Heinz is de baas.

En iedereen doet wat Heinz zegt. Niemand vindt me leuk.'

Sanders lip trilt.

Mama zet de beer op Sanders schoot.

- 'Er was ook niemand die Suffie leuk vond. Tot papa hem vond toen hij het puin van een huis ging ruimen. Jij bent zijn beste vriend geworden. Het was je eerste beer...'

Mama slikt. Het blijft een poosje stil.

Sander weet dat zijn mama hem graag wat meer zou willen geven.

Een computerspelletje waar hij al zolang om vraagt.
Of een skateboard.

Of behang met racewagens.

Gewone dingen die andere kinderen ook krijgen.

Maar het kan niet.

Papa en mama hebben er het geld niet voor.

Dat hebben ze nodig voor iets anders.

Vroeger moet er iets gebeurd zijn.

Maar wat precies, dat weet Sander niet.

Eén keer heeft hij het gevraagd.

Dat vertel ik je later nog wel eens, heeft mama toen geantwoord.

- 'Geef je me een briefje mee voor de meester?'

vraagt Sander ineens.

- 'Zou het niet beter zijn als ik eens met je meester praatte.'

- 'Nee,' zegt Sander beslist. 'Schrijf maar dat ik buikpijn had.'

Mama staart hem zuchtend aan.

- 'Dat zien we straks wel...'